

го знае. Не е ли тъй, Маргарито?

На това попитване тънко усмихване посви гордытъ устны на Г. Маргаритѣ, а дългытъ стрѣлы на вѣждытъ ѝ ся подигнахъ безъ да ги угади. И слѣдъ това важната и изящната оная физиономія зе пакъ прѣвнѣхъ си тишинѣ.

— Господине, слѣдуваше Господжа Ларокъ, ще ви покажѣтъ особеннытъ стан, които опрѣдѣлихмы за васъ споредъ желаніето и изискваніето на Г. Ловепена; по прѣди да идите тамо, моля да видите свекъра ми, който желае да ви запознае. Я подрѣнкай, сестро! Надѣхъ ся, Г. Одіо, че ще ни направите туй благодареніе да обѣдвате съ насъ. Сбогомъ, Господине.

— Слугата, който мя водеше, каза ми да почакамъ малко тамо въ еднѣ близныѣ стаѣ, додѣ даде извѣстіе на Г. Ларокъ. Но понеже останяхъ вратата полуотворены, чухъ Г-жѣ Ларокъ като каза съ обыкновенно-то си ироническо добродушіе: — Чуденъ е Ловепенъ: този ли е момъкътъ прѣминжлытъ и прѣстодушныйтъ, когото каза че ще ми проводи! Той ся вижда като Лордъ.

Господжа Маргарита прищучи нѣщо, кое го за голѣмъ мой скърбъ, исповѣдувамъ, неможѣхъ да дочуѣ, но майка ѝ отговори на това и рече: — Не казувамъ, дъще, противнесто; но както и да е чуденъ е за това Ловепенъ. Какъ ще бѣде то, този момъкъ съ дебелытъ онѣзи обувки да ходи по нивята и да гази онѣзи калъ? Обзала-